

Toetrede

Liturgie van die Lig

Woorddiens

Lesing 1: Markus 8:27-36 (1953)

²⁷ EN Jesus en sy dissipels het uitgegaan na die dorpe van Cesaréa-Filippi; en op die pad vra Hy sy dissipels en sê vir hulle: Wie sê die mense is Ek?

²⁸ En hulle antwoord: Johannes die Doper, en ander: Elía, en ander: Een van die profete.

²⁹ En Hy sê vir hulle: Maar julle, wie sê julle is Ek? En Petrus antwoord en sê vir Hom: U is die Christus.

³⁰ En Hy het hulle streng beveel om niemand van Hom te vertel nie.

³¹ Toe het Hy hulle begin leer dat die Seun van die mens baie moet ly en verwerp word deur die ouderlinge en owerpriesters en skrifgeleerdes en gedood word en ná drie dae opstaan.

³² En hierdie woord het Hy ronduit gespreek. En Petrus het Hom opsy geneem en Hom begin bestraf.

³³ Maar Hy het Hom omgedraai, en terwyl Hy sy dissipels aankyk, het Hy Petrus bestraf en gesê: Gaan weg agter My, Satan! Want jy bedink nie die dinge van God nie, maar dié van die mense.

³⁴ EN toe Hy die skare saam met sy dissipels na Hom geroep het, sê Hy vir hulle: Wie agter My aan wil kom, moet homself verloën en sy kruis opneem en My volg.

³⁵ Want elkeen wat sy lewe wil red, sal dit verloor; maar elkeen wat sy lewe om My ontwil en om die evangelie ontwil verloor, hy sal dit red.

³⁶ Want wat sal dit 'n mens baat as hy die hele wêreld win en aan sy siel skade ly?

Lesing 2: Jakobus 3:1-12 (1953)

¹ MOENIE baie leermeesters wees nie, my broeders, omdat julle weet dat ons 'n groter oordeel sal ondergaan.

² Want ons almal struikel dikwels. As iemand in woorde nie struikel nie, is hy 'n volmaakte man, in staat om ook die hele liggaam in toom te hou.

³ Kyk, ons sit stange in die perde se bekke, sodat hulle ons gehoorsaam kan wees, en ons stuur hulle hele liggaam daarmee.

⁴ Kyk, ook die skepe, alhoewel hulle so groot is en deur hewige winde voortgedryf word, word gestuur deur 'n baie klein roer net waarheen die stuurman wil.

⁵ Net so is die tong ook 'n klein lid en beroem hom op groot dinge — kyk hoe 'n groot hoop hout steek 'n klein vuurtjie aan die brand.

⁶ Die tong is ook 'n vuur, die wêreld van ongeregtigheid. Net so 'n plek neem die tong onder ons lede in; dit besmet die hele liggaam en steek die hele lewensloop aan die brand en word uit die hel aangesteek.

⁷ Want elke soort natuur van wilde diere en voëls en kruipende sowel as seidiere word getem en is getem deur die

menslike natuur.

⁸ Maar die tong kan geen mens tem nie; dit is 'n onbedwingbare kwaad, vol dodelike gif.

⁹ Daarmee loof ons God en die Vader, en daarmee vervloek ons die mense wat na die gelykenis van God gemaak is.

¹⁰ Uit dieselfde mond kom seën en vervloeking. Dit, my broeders, behoort nie so te wees nie.

¹¹ 'n Fontein laat tog nie uit dieselfde oog vars en bitter water opborrel nie?

¹² 'n Vyeboom, my broeders, kan tog nie olywe voortbring, of 'n wingerdstok vye nie? So kan geen fontein brak en vars water voortbring nie.

Broodjies vir die Pad

A critical concept in Paul Ricoeur's wide-ranging, lifetime work in hermeneutics is attestation. He makes a sharp break from modernity's prejudice that humans are capable of achieving clear, distinct, certain, objective knowledge that is fixed, foundational and unchangeable. We are, by our very (human) nature individuals who use our imaginations, hopes and fears, personal history and experience as well as our intellect to interpret and live in the world of our experience. On the one hand, this means that we are more humble because we are aware of our always incomplete knowledge of all things and all others. On the other hand-- and this is his vital point-- it means we continually test our interpretations with others and use the conclusions we reach and hold dear because we base our lives on those interpretations. We attest to the conclusions we reach with not only what we say but what we actually do. "Testimony is...the engagement of a pure heart and an engagement to death," Ricoeur writes. (Essays on Biblical Interpretation, p. 122)

Ricoeur writes, "...[W]hat progressively happens in the Gospel is the recognition of Jesus as being the Christ. We can say in this regard that the Gospel is not a simple account of the life, teaching, work, death and resurrection of Jesus, but the communicating of an act of confession, a communication by means of which the reader in turn is rendered capable of performing the same recognition that occurs inside the text." (Figuring the Sacred, p. 162)

Once one has heard the whole story-- the four various gospel accounts of what he said and did, what was said and done to him and the ways he responded-- it is clear that Jesus presents a unique perspective on life, including what is worth dying for, what is worth living for, how one should invest whatever time one has between the birth date and the death date in his obituary. This perspective is a continuation and expansion of the Torah and even the Hebrew wisdom books which, in their own way, grasp the reality that God's ways are not our ways, that God's ways promise to lead to a life lived to the fullest and most rewarding while our ways are finally just "folly." The reaction to Jesus, which he described to the dismay of his followers, is not entirely new either. Isaiah knew the cost, including violence, against anyone who raises an alternative to just-going-along-to-get-along.

Jesus expands all this by not only teaching, but also embodying God's ways with perfect pitch. And when the predictable resistance and rejection come, he accepts it with authentic consistency with all he has said and done to this point-- with love.

The disciples must have squirmed that day when Jesus put them on the spot: Enough about what others have said about me, what do you say? But Mark's narrative leads us to believe that for all their bungling and lack of understanding and even their flat out failures, those disciples eked out enough faithfulness to become reliable witnesses-- some even with their own lives-- so that we could have the same opportunities to know and decide who this Jesus and all that he embodies really is and whether following him is worth it or not. As Ricoeur writes, the purpose of these texts is to induce the same response in us. We have all the information we need to reach a decision.

<http://sacraconversazione.blogspot.com/2009/08/proper-19-year-b.html>

The Peace of Wild Things

By Wendell Berry

When despair for the world grows in me
and I wake in the night at the least sound
in fear of what my life and my children's lives may be,
I go and lie down where the wood drake
rests in his beauty on the water, and the great heron
feeds.

I come into the peace of wild things
who do not tax their lives with forethought
of grief. I come into the presence of still water.
And I feel above me the day-blind stars
waiting with their light. For a time
I rest in the grace of the world, and am free.

The Gospel passage for this week is widely seen by scholars as the turning point in Mark's Gospel. There is much more going on here than the record of a historical memory. Mark has carefully set the scene for this episode, although we miss his literary craft with our lectionary fragments week by week.

Before looking at the immediate context, it is worth noting the larger design of Mark's Gospel:

Mark has two major divisions: 1:1-8:26 and 8:27-16:8. We find no use of the word "Christ" apart from the title line in 1:1 until we get to the second half of the book. "Christ" then occurs several times, starting at 8:30. The first half has a focus on Jesus and the public, while the second half has a focus on Jesus and the disciples. In the first half of the book we find repeated questions about the identity of this man, while the second half offers repeated instruction on Jesus' identity. In the first half we have many miracles (15), but just a few (3) in the second half. The earlier section hints at Jesus' death, but the second section has a sustained focus on Jesus' death. [see Chapman, The Orphan Gospel. 1993:39]

<http://gregoryjenks.com/2012/09/09/pentecost-16b-16-september-2012>

Brood vir die Pad

Onkenbaar Onsêbaar Ontvouend

deur Wilhelm Jordaan

"En God voeg by dat as die mense Moses sou vra wie hom gestuur het, moet hy sê: " 'Ek is' het my gestuur."

'n Verbeeldingryke geloofslewe veronderstel voortdurende vrae waaruit voorlopige antwoorde kom.

Dit was die trant van "Praktiese teologie: 'n verhaal van twyfel en verbeelding", die teoloog prof. Julian Müller se openbare lesing verlede week by die Universiteit van Pretoria.

Hy het 'n geloofsreis geskets waarmee sommige gelowiges hulle sal kan vereenselwig (en ander sekerlik nie): Van 'n posisie van vaste sekerheid en ontwyfelbare geloof na dié van 'n paradoks wat hy tipeer as gelyktydige broosheid en onsekerheid oor wat jy glo én om juis daarin geborge en veilig te voel. Dit kan teregkom in storiemakende geloof, sê Müller.

Vir my is mense se geloofstories aangrypente bemoeienisse met die idee van 'n Godheid – hetsy as Bybelstories, Koranstories, Talmoedstories, 'n ander mens se storie, 'n kleinkind se eerste geloofswoordjies of jou eie klein verhaal wat dalk begin het by 'n ou katkisasieboek wat gesê het: Geloof is 'n vaste kennis van God en sy beloftes.

As voorbeeld die storie in die Bybelboek Eksodus waarin die verhaalskrywer(s) God aan die woord stel toe Moses wou weet hoe God lyk: "En as my heerlikheid verbygaan, sal Ek jou in die skeur van 'n rots stel en jou met my hand oordek totdat ek verbygegaan het. En as Ek my hand wegneem, sal jy My van agter sien; maar my aangesig kan nie gesien word nie."

God se aard word in verbygaande, vlugtige bewegings aanvoel; word nie uitgestippel nie en bly aldus voorlopig. En 'n vroeë gedeelte in Eksodus sluit daarby aan – waar God op 'n vraag van Moses sy naam verskaf: "Ek is wat Ek is." En God voeg by dat as die mense Moses sou vra wie hom gestuur het, moet hy sê: " 'Ek is' het my gestuur."

Maak nie saak hoeveel keer ek dié storie lees of hoor nie, dit bly 'n verruklike verbeeldingsvlug; 'n storie wat jou dwing om dit opnuut te beleef en te bedink.

Een rede is die werkwoordvorm ("Ek is wat Ek is") wat in die antieke Hebreeus die onvoltooid-teenwoordige tyd beduie. Waarmee die Eksodus-skrywer(s) dalk wou sê: God was van die begin af en is nog teenwoordig – onkenbaar, onsêbaar, onvoltooid, ontvouend, voortdurend in die nou en die oneindige hierna ...

Juis dié werkwoordelike onvoltooidheid is vir my (let wel) leke-eksegetiese sintuig die aansporing om gedurfde nuwe vrae oor God en geloof te stel – onder meer in die lig van wetenskaplike kennis oor die oerknal en evolusie.

Dit help om omvattender vrae as voorheen te stel en bevredigender antwoorde as vantevore te bedink. Dit bly 'n heerlike, tergende lewensprojek van altyd skuiwende insig en perspektief; altyd verder, nader.

'n Paradoks, ja, wat mens broos, maar ook veilig laat voel ín die veranderende geloofstorie wat jy lééf en wat sin gee aan jou bestaan.

<http://www.beeld.com/Rubrieke/WilhelmJordaan/Onkenbaar-Onsebaar-Ontvouend-20120911>

wynandnel@iafrica.com 082 901 5877